

РЕШЕНИЕ

№ 1026

гр. София, 15.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 06.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Велина Димитрова, като разгледа дело номер **8317** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 245, ал. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба от П. М. С. като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е медицинско удостоверение № 142/20/13.08.2012 г. на ЦЕЛК при Медицинския институт в МВР.

В жалбата се поддържа, че удостоверението е издадено в противоречие с материалноправни норми - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Иска се отмяната на медицинското удостоверение.

Ответникът – ЦЕЛК в МВР изразява становище за неоснователност жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспореното удостоверение и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

На 24.04.2012 г. около 11.30 ч. по време на дежурство при изпълнение на норматив № 15 „Построяване на хоризонтална постановка на смесена линия от един главен шланг, лява (дясна) – на един малък шланг, с подаване на вода, при издърпване на главната линия заедно с разклонителя старши пожарникар П. С. получава нетърпима болка на четвъртия пръст на лявата ръка. Същият посещава спешния травматологичен кабинет на МБАЛ „Св. И. Р.” в [населено място], като на място на ръката му е направена снимка, при която е установено, че има фрактура на четвъртия пръст на лявата ръка, при което тя е била гипсирана и обездвижена (обстоятелства, отразени в докладна

записка от началника на РСПБЗН в [населено място]). Като доказателство по делото е представен амбулаторен лист № 000160/25.04.2012 г. с посочена в същия основна диагноза счупване на ниво китка и длан. Направена е декларация за трудова злополука № 2/25.04.2012 г., в която като вид на увреждането е посочено фрактура фалангицис медиалис дигити IV манус синистра. От събраните по делото доказателства се установява, е на 26.04.2012 г. ЛКК ортопедична в [населено място] издава на жалбоподателя болничен лист № 0393935/25.04.2012 г. за временна неработоспособност за 15 дни от 24.04.2012 г. до 08.05.2012 г., на 09.05.2012 г. след преглед ЛКК издава на жалбоподателя втори болничен лист № 0393960 за временна неработоспособност за 15 дни от 09.05.2012 г. до 23.05.2012 г. и на 28.05.2012 г. издава болничен лист № 0393979 за 10 дни от 24.05.2012 г. до 02.06.2012 г. С разпореждане № 15/04.05.2012 г. на РУСО [населено място] декларираната злополука е определена като трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО.

С обжалваното медицинско удостоверение № 142/20/13.08.2012 г. е прието, че лицето е получило травмата при изпълнение на служебните си задължения, че контузията на IV пръст на лявата ръка е в резултат на директен удар върху костите на пръста с твърд предмет, че закритото счупване по надлъжната ос на медиалната фаланга на IV пръст на лявата ръка е лекувано със стегната превръзка във функционално положение – с обхващане на двете съседни ставички, без затрудняване захвата на ръката и е довело до временно разстройство на здравето, неопасно за живота (чл. 130 от НК).

Като доказателство по спора е изслушана и тройна съдебно-медицинска експертиза, включваща специалисти по ортопедия и травматология, като същата не е оспорена от страните в съдебно заседание (едва в представените по делото писмени бележки от процесуалния представител на ответника по спора се заявява оспорване на експертното заключение).

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна по следните съображения:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е медицинско удостоверение № 142/20/13.08.2012 г. на ЦЕЛК при Медицинския институт в МВР, като ЦЕЛК е приела, че травмата си жалбоподателят е получил при изпълнение на служебните си задължения, че контузията на IV пръст на лявата ръка е в резултат на директен удар върху костите на пръста с твърд предмет, че закритото счупване по надлъжната ос на медиалната фаланга на IV пръст на лявата ръка е лекувано със стегната превръзка във функционално положение – с обхващане на двете съседни ставички, без затрудняване захвата на ръката и е довело до временно разстройство на здравето, неопасно за живота (чл. 130 от НК).

Съгласно чл. 255, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения, се изплаща еднократно обезщетение в размер 10 месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и 6 месечни възнаграждения при средна телесна повреда. Посоченият текст предпоставя като предпоставка за възможността за изплащане на посочените обезщетения на претърпяна тежка или пък средна телесна повреда. В тази връзка интересът на жалбоподателя от обжалването на посоченото удостоверение се

установява с оглед на обстоятелството, че съгласно същото претърпяната телесна повреда е лека такава съобразно чл. 130 от НК – временно разстройство на здравето, неопасно за живота – обстоятелство, което по същността си предполага неприложението на чл. 255, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи за изплащане на обезщетение. С оглед и на това обстоятелство жалбоподателят излага в жалбата си съображения, съобразно които претърпяната от него телесна повреда е средна такава. Съгласно чл. 129, ал. 2 от НК телесната повреда е средна, ако е причинено: трайно отслабване на зрението или слуха; трайно затрудняване на речта, на движението на крайниците, снагата или врата, на функциите на половите органи без причиняване на детеродна неспособност; счупване на челюст или избиване на зъби, без които се затруднява дъвченето или говоренето; обезобразяване на лицето или на други части от тялото; постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота, или разстройство на здравето, временно опасно за живота; наранявания, които проникват в черепната, гръдната и коремната кухина. От събраните по делото доказателства и от заключението на изслушаната по делото тройна съдебно-медицинска експертиза се установява, че претърпяната от лицето повреда е средна такава, а не лека телесна повреда. Съгласно чл. 129, ал. 2 от НК телесната повреда е средна, ако е причинено: трайно отслабване на зрението или слуха; трайно затрудняване на речта, на движението на крайниците, снагата или врата, на функциите на половите органи без причиняване на детеродна неспособност; счупване на челюст или избиване на зъби, без които се затруднява дъвченето или говоренето; обезобразяване на лицето или на други части от тялото; постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота, или разстройство на здравето, временно опасно за живота; наранявания, които проникват в черепната, гръдната и коремната кухина. Видно от заключението по изслушаната тройна съдебно-медицинска експертиза обжалваното медицинско удостоверение е непрофесионално изготвено, доколкото в същото не е участвал ортопед-травматолог. Съгласно заключението функционалното положение на всеки един пръст е леко свит във всички ставички така, че да оформя с палеца един много свободен опит за захват. Съгласно заключението лечението на такова счупване се извършва при напълно изпънат пръст с обездвижване на двете съседни на счупването ставички, което автоматично изключва физиологичното положение на увредения пръст, като лечението на счупването представлява една насилствена контрактура на дадения пръст в изправено (стърчащо навън от захвата) положение за даден времеви период. Съгласно заключението характера на увредата е травматичен, а неговата медико-биологична характеристика е трайно (за повече от 30 дни) затрудняване на движенията на съответния горен крайник. Съгласно заключението възстановяването на пръста е непълно, същият и към момента (има се предвид изготвянето на заключението) не може да извърши качествен захват като останалите пръсти на ръката. Отклоняването навън върху пети пръст е предпоставка за известна нестабилност на захвата и намалена сила, която ще остане така до края на живота на пострадалия. Направеното заключение е потвърдено от две от вещите лица в съдебно заседание, като съгласно същите счупването ангажира само и единствено собствените мускули на дланта. Налице е затруднение в хватателната функция, изразяващо се в това, че когато се отведе малкия пръст, четвъртия пръст може да се сгъне донякъде, ако обаче малкият пръст участва в захвата, четвъртият се качва върху него и прави захвата по-труден, тъй като е налице известно зарастване на костта накриво. Това е определено от вещите лица като трайно и ще остане до края на

живота на жалбоподателя. Посочва се, че възстановителният период също така е траен, защото е между 35-45 дни. Изрично в съдебно заседание вещите лица (две от тях) посочват, че при първоначалния преглед на лицето не е преценено, че е била налице фрактура, това е била причината първоначално да не се направи рентгенография, а след установяването на фрактурата лицето е било лекувано по начин, по какъвто е било преценено от лекарите. От изявленията на вещите лица в съдебно заседание се установява, че на лицето са били направени три рентгенографии, на които е било видимо, че са налице костни счупвания и че същите обхваща ставата. В заключението също така се посочва, че е възможно, когато е била поставена гипсовата имобилизация на лицето да не е имало разместване и тогава лекарите да не направели преценката за необходимост от консервативно лечение. Съгласно изявлението на една от вещите лица тази преценка на лекарите е свързана преди всичко с обстоятелството, дали в дадената болница има мобилен рентген в операционната, за да могат да го направят, защото не може да се направи рентгенографията в общия рентген. В изявлението на вещите лица изрично се посочва, че лицето до края на живота си ще има трудност в тази хватателна функция на ръката си. При така изготвеното заключение, независимо от обстоятелството, че същото е подписано с особено мнение само едно от трите вещи лица, следва извода за наличието на средна телесна повреда. Този извод се обуславя именно от заключението на вещите лица и от изявленията им в съдебно заседание, че е налице затруднение в хватателната функция, изразяващо се в това, че когато се отведе малкия пръст, четвъртият пръст може да се сгъне донякъде, ако обаче малкият пръст участва в захвата, четвъртият се качва върху него и прави захвата по-труден, тъй като е налице известно зарастване на костта накриво. Това е определено от вещите лица като трайно и ще остане до края на живота на жалбоподателя. Налице е трайно разстройство на здравето, изразяващо се в продължително затрудняване на основната функция на травмирания крайник. В тази връзка не се споделят от настоящата инстанция, изводите, съдържащи се в представените по делото писмени бележки от страна на процесуалния представител на ответника по спора. В тези писмени бележки се съдържа оспорване на експертното заключение, без, обаче да е направено такова по време на проведеното съдебно заседание. Действително, в проведеното съдебно заседание са поставени въпроси от страна на процесуалния представител на ответника, като целта на същите е била изясняване на изготвеното заключение, включително и по отношение на осъществилите се факти, но не е налице оспорване на експертизата. Следва да се съобрази обстоятелството, че дори и наличието на оспорване на експертизата не би формирало правни изводи, различни от направените, доколкото съдът се произнася по спор, чиято същност е от естество на необходимост от специални знания и умения, за които съдът е назначил и тройната съдебно-медицинска експертиза. В тази връзка съгласно решение № 530 от 7.XII.1984 г. на Върховния съд по н. д. № 520/84 г., III н. о., за да е налице средна телесна повреда, е необходимо движението на крайниците (крайника) да е трайно, както е изяснено и Постановление № 3 от 27.IX.1979 г. на Пленума на Върховния съд на НРБ. Не са средни телесни повреди онези телесни увреждания, които са кратковременни. В постановлението не е посочено цифрово изразение на понятието "трайно", но съдебната практика постоянно приема, че затруднението на движението на крайниците трябва да бъде около и над 30 дни, каквито и обстоятелства се установяват в процесния случай. Съгласно Постановление № 3 от 27.IX.1979 г. на

Пленума на Върховния съд на НРБ уврежданията са съставомерни по [чл. 129, ал. 2 НК](#), когато затрудняването има практическа стойност, а такава е налице при частична загуба или при възникване на затруднения в извършване на основната функция на крайника поради счупване или пукване на кости, изкълчване на стави и др. В поцесния случай от заключението на изслушаната по делото съдебно-медицинска експертиза се установява, че характера на увредата е травматичен а неговата медико-биологична характеристика е трайно (за повече от 30 дни) затрудняване на движенията на съответния горен крайник. Съгласно заключението възстановяването на пръста е непълно, същият и към момента (има се предвид изготвянето на заключението) не може да извърши качествен захват като останалите пръсти на ръката. Отклоняването навън върху пети пръст е предпоставка за известна нестабилност на захвата и намалена сила, която ще остане така до края на живота на пострадалия.

При тези данни съдът намира, че оспорваното медицинско удостоверение съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма, но при нарушение на материалния закон, доколкото от изслушаната по делото тройна-съдебномедицинска експертиза се установява, че П. М. С. е претърпял средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2 от НК.

По изложените съображения оспореният административен акт е незаконосъобразен, поради което следва да бъде отменен. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката по издаването на обжалваното удостоверение следва да бъде изпратена на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

От страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на направените разноски, което с оглед на изхода на спора следва да бъде уважено общо в размер на 810 лв. – 10 лв. за внесена държавна такса за образуване на съдебното производство, 500 лв. възнаграждение за адвокат съобразно представен договор за правна защита и съдействие и 300 лв. внесен депозит за вещи лица.

Като съобрази направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ медицинско удостоверение № 142/20/13.08.2012 г. на ЦЕЛК при Медицинския институт в Министерството на вътрешните работи, като незаконосъобразно.

ВРЪЩА административната преписка по издаването на медицинско удостоверение № 142/20/13.08.2012 г. на ЦЕЛК при Медицинския институт в Министерството на вътрешните работи за издаване на ново медицинско удостоверение при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Медицинския институт в Министерството на вътрешните работи да заплати в полза на П. М. С. направените по делото разноски в размер на 810 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ